

repræsentanter og af repræsentanter for provinsbankerne, udtalt betænkeligheder ved at ophæve aftalen eller gøre den vejledende, navnlig af hensyn til virkningerne af en friere konkurrence om indlånsmidlerne. I den forbindelse pegedes særlig på, at det kunne udvikle sig således, at en friere ordning ville begunstige de store indskydere, som i den foreliggende situation ville kunne opnå meget høje renter.

Hvad dette spørgsmål angår, gav tilsynet udtryk for den opfattelse, at ihvorvel et forbud mod høj forrentning af meget store indskud måske ud fra visse synspunkter kunne synes ønskelig, bør det ikke overses, at det kan være en fordel for pengeinstitutterne at kunne udføre visse forretninger på basis af særlig store indskud, forretninger, som under alle omstændigheder kommer til udførelse, men udenom pengeinstitutterne, dersom disse afskæres fra at betale den rente, som kan opnås ved sådanne forretninger.

Mødet sluttede med, at organisationerne gav tilsagn om straks at gå i gang med forhandlinger og inden for en rimelig frist orientere tilsynet, der i den sammenhæng understregede, at sagen ikke måtte trækkes i langdrag, og at man ved en rimelig frist måtte forstå en rimelig, men kort frist.

2. Den 4. marts meddeltes det tilsynet, at parterne var enedes om at opsigte den løbende renteaftale med det aftalemæssige opsigelsesvarsel — 3 måneder — altså til ophør den 5. juni d. å.

Den 5. marts tilstillede tilsynet Ritzaus Bureau følgende meddelelse:

„Under forhandlinger vedrørende den mellem bankernes og sparekassernes organisationer indgåede renteaftale har tilsynet med banker og sparekasser, der udøver det monopolmæssige tilsyn med pengeinstitutternes aftaler, givet udtryk for, at tilsynet må lægge afgørende vægt på, at en renteaftale bliver af *vejledende* karakter. Formålet hermed er at søge at sikre, at der — i større omfang end hidtil — bliver taget rimeligt hensyn til indskydernes interesser og til de

enkelte pengeinstitutters interesse i fri erhvervsudøvelse.

Tilsynet er i går blevet underrettet af bankernes og sparekassernes organisationer om, at parterne er enedes om, med virkning fra 5. juni d. å., at ophæve den bestående renteaftale, og at parterne vil forhandle om muligheden af at nå til enighed om en ny, ændret aftale og senere meddele tilsynet resultatet af sådanne forhandlinger.

Tilsynet har taget de modtagne meddelelser til efterretning og har henstillet til parterne at søge at tilendebringe deres overvejelser snarest“.

Tilsynet har på given foranledning meddelt organisationerne, at man gik ud fra, at det ikke var meningen at trække sagen i langdrag, og at man regnede med, at forhandlingerne mellem parterne om en eventuel ny aftale straks var påbegyndt. Tilsynet anmodede samtidig om en samtale med organisationernes formænd.

Under hensyn til, at man fra sparekasserside gerne ville drøfte situationen på et repræsentantskabsmøde, som var berammet til den 20. marts, samt under hensyn til påskeugen, kunne denne samtale først finde sted den 2. april.

3. Ved samtalen den 2. april meddeltes det tilsynet, at der havde været ført mange forhandlinger om sagen, dels inden for organisationerne og disses forskellige grupper og dels mellem organisationerne, men at man ikke i øjeblikket kunne sige noget om, hvorvidt der kunne opnås enighed. Fra forskellige sider havde man lagt stærk vægt på, at en ny aftale skulle være bindende — som hidtil — og det blev under samtalen nævnt, at man havde drøftet muligheden af at aftale en bindende sats på 9 pct. som højeste indlånsrente. Fra tilsynets side gentog man, at aftalen efter tilsynets opfattelse burde være vejledende, og at man fandt det uforeneligt med monopolloven at opretholde en renteaftale for at udelukke konkurrence.

Tilsynet henstillede påny, at parterne fremmede forhandlingerne mest muligt og ikke forsøgte at trække sagen i langdrag.

E. Sveinbjørnsson.